

kan, bliver han ret krænket, naar de sige noget til Gengæld. Det er ikke nogen daarlig Taktik, man faar derved Præg af at være en Uskyldighed, en Martyr, hvilket altid klæder en Mand selv i en fremrykket Alder. Men jeg har gennemskuet den Taktik, saa den virker ikke saa stærkt paa mig.

Konseilspræsidenten sagde, at jeg var ikke parlamentarisk, fordi jeg ikke støttede Ministeriet. Dertil maa jeg sige, at det er ikke min parlamentariske Pligt at støtte et hvilket som helst Ministerium. Selv om jeg sidder i Landstinget, har jeg ikke faaet den Pligt at støtte Folketinget og Folketingets Ministerium, men jeg har for Resten nyligt, da Skattelovforslagene vare til Behandling, sagt, at Sagen stillede sig ganske anderledes, naar Folketinget havde vedtaget Skattelovforslagene, end naar vi f. Eks. havde faaet dem her op først. Et Moment af stor Betydning maa det altid blive for Landstingets Behandling af et Lovforslag, om Folketinget har vedtaget det eller ej, og saaledes vil jeg ogsaa stille mig til Finanslovsforslaget, som jeg i Modsætning til andre ærede Herrer mener det er Landstingets Opgave at tage i alt væsentligt, som det foreligger fra Folketinget. Men jeg skal komme tilbage hertil.

Den højtærede Minister er øjensynlig ikke ganske kendt med Forholdene i København, ellers vilde han ikke have sagt det, han sagde med Hensyn til Kvindernes Valgbarhed, Kvindernes Stilling ved Borgerrepræsentantvalgene og lignende. Det Spørgsmaal, som laa imellem os, var, om Ministeren havde arbejdet for den Grundlovsændring, han har paa sit Program. Der siger jeg, at Ministeren foretager sig intet. Han har indskrænket sig til at forelægge Sagen i Landstinget og lade den gaa sin Gang — det vil sige blive i Udvalget — uden at gøre sin Indflydelse gældende i Udvalget. Men den højtærede Minister ser jo selv, hvilken Magt han har over Højregrupperne her i Tinget. Her hentydedes før fra begge Sider til den Mulighed, at man kunde ende denne Finanslovbehandling med Vedtagelsen af en midlertidig Finanslov, medens Finanslovbehandling i øvrigt udskødes. Ikke saa snart har Finansministeren, som tog Ordet paa Konseilspræsidentens Vegne, skønt Sagen egentlig angik ham, sagt, at det var ikke Regeringens Ønske, saa se vi Højrepartiets Ordførere falde til Føje og erklære, at naar Regeringen ønsker det saadan og saadan, er der intet til Hinder

derfor fra Højres Side, saa gaar man den anden Vej. Der kan Konseilspræsidenten se, hvilken Indflydelse han vilde kunne have overfor dette elskværdige Højreparti, for der finder han Elskværdighed, jeg indrømmer, at det finder han ikke paa samme Maade hos mig. Naar han vil have Indflydelse, kan han ogsaa have Indflydelse paa Behandlingen af Grundlovsændringsforslaget i Udvalget. Men jeg tror ikke, at den højtærede Konseilspræsident er saa særdeles ivrig efter at faa den til Forhandling; han mener vel, at hver Dag har sin Plage, og at Finansnøden er en stor Plage, og nu skal den først afgøres. Nu faa vi jo se, hvor stor Magt den højtærede Regering i saa Henseende sidder inde med.

Hvad det lille Spørgsmaal angaar om Kvindernes Stilling ved Borgerrepræsentantvalgene, ved vist den højtærede Konseilspræsident allerede fra en velvillig Meddelelse, at han tog ganske fejl. Det Parti, jeg tilhører, opstillede Kvinder til Borgerrepræsentantvalgene. Hver tredje Kandidat var Kvinde, nemlig Nr. 2, Nr. 5 og Nr. 8. At Nr. 5 ikke blev valgt, var sørgeligt, men blandt de fire valgte var der en Kvinde. Altsaa den højtærede Konseilspræsident tog fejl. Men hvad hans eget Parti angaar — hvis jeg tør vove at tale om hans Parti her i Hovedstaden, hvad jeg ikke er sikker paa, men der skal gives et saadant Parti, som stemmer sammen med Højre — skal han se paa, hvilke Forbundsfæller, han har. Højre stillede sig ikke paa samme Maade som det radikale Parti. Af de 21 første Kandidater, som Højre opstillede, vare de 4 Kvinder. Altsaa, det er der, han maa henvende sig med sine Bebrejdelser over, at Kvinder ikke vare opstillede i samme Mon som Mænd.

Naturligvis sagde den højtærede Konseilspræsident, skønt jeg havde advaret ham, alligevel „den radikale Regering“ til mig. Det kan han ikke undgaa, der er Ting, som ikke ville undslippe hans Tankegang, saa snart han henvender sig til Modstandere, i alt Fald til Modstandere af det radikale Venstre. Han bebrejdede den radikale Regering, hvorledes den havde været stillet overfor Landstinget. Men det er mange Gange sagt fra vor Side, at den radikale Regering havde ingen virkelig Indflydelse, den sad med et Mindretal i Folketinget og med saa at sige hele Landstinget imod sig. Hvor skulde den kunne gøre sin Indflydelse gældende? Men det er helt anderledes med den højtærede Konseilspræsident, som har et stort Fler-tal i Folketinget og desuden raader over